

Kanovereniging Uitgeest.

Opgericht: 9 maart 1989
Meldijk 23,
Postbus 105, 1910 AC Uitgeest

Rabobank Uitgeest:
36.34.69.575

www.kanovereniging-uitgeest.nl
inf@kanovereniging-uitgeest.nl

**Jaargang 20 nummer 2
September 2009**

Verschijnt vier keer per jaar

Klopt! Het clubkrantje is eind mei niet verschenen. Dat maken we goed met deze editie!
Ik heb met veel plezier de verschillende bijdragen gelezen en gegniffeld om de mooie volzinnen. De Vlieland week kan niet anders dan heel goed én gezellig zijn geweest. Qua weer, omgeving, deelnemers, samendoen en samenwerking. Vooral dat laatste, gezien de totstandkoming van het openingsverslag van deze krant. Er is heel wat heen en weer gemaïld tussen elkaar. Wie doet nou welke dag en welke niet en waarom niet of toch maar wel?

Lees ook daarna het verslag van Henk, Renée, Dick, enz. Samen met hun partner (vrouw of vriendin of/en leuke dochter) hebben zij ook iets leuks gedaan met of zonder (helaas) een kano.

Kasper.

Bestuur:

voorzitter: Wieger Tomassen

secretaris: Jos Schimmelpenninck.

penningmeester: Lieven Bracke

activiteiten: Annet Duin

loodsbeheer:
Jos Dekker

Redactie:

Kasper Scholte Albers
Mail: redactie@kanovereniging-uitgeest.nl

Commissies:

Vaarcommissie:

Eric v.d. Wal
Dick Mulder
Wieger Tomassen
Lies Venhuizen
Rob Goezinne
Peter v.d. Gracht

Website:

Chris Groot
René van de Zwan
Kasper Scholte Albers
webmaster@kanovereniging-uitgeest.nl

Kantine:

Leo Konijn
Cor Mienis

Botenhuis:

Laurens Hendriks

Van de voorzitter.

Beste mensen,

Hoe zouden jullie reageren als ik zou zeggen: 'Ga je mee een weekeindje walsen?

Undecent proposal?

Of denken jullie, de wals bij Vlieland kennend: 'Ja, spannend' of 'O jee, durf ik dat wel aan?'

Voor mij is het mijn speelveld geweest waar ik mocht aantonen dat ik op ZVE-niveau zit.

Surfen, rollen, re-entry, scullen, reddingen doen, overzicht houden en sturing geven.

Op de examendagen voelde ik me geregeld weer een schooljongen maar nu merk ik dat ik verslaafd ben geraakt aan dat water.

Een uitgaande stroom van 3 knopen met hoge, steile, deels brekende golven die daar chaotisch tegenin lopen.

En veel dichterbij huis dan Anglesey.

Met het behalen van het ZVE-diploma ben ik nu wel doelloos geraakt. Zal ik nieuwe doelen vinden of gewoon een tijdje zonder vast doel rond blijven varen?

Daarmee kom ik wellicht juist op de mooiste en meest onverwachte plekken; op zee, tussen het riet en in de branding.

Onze vereniging floreert inmiddels ook zonder dat we daar nou zo doelbewust voor aan de weg timmeren.

Komt gewoon door de sfeer; de mensen.

We zijn inmiddels weer met 130 en daarmee binnen de NKB officieel 'een grote vereniging'.

Dit geeft wel aanleiding tot aftastende gesprekken met onze huurbaas Zonjee over mogelijkheden van huren van extra ruimte. Wat ons, zuinig als we zijn, natuurlijk niet veel moet gaan kosten.

Ik wens jullie weer veel, al dan niet doelgericht vaarplezier. Vergeet niet te kijken op de activiteitenkalender waar nog allerlei mooie tochten op staan!

Wieger Tomassen

Vlielandkamp september 2009.

Het zeekajak kamp Vlieland 2009 vond dit jaar plaats van 6 tot en met 12 september. KVVU was met 9 van de 37 deelnemers zwaar vertegenwoordigd. De redactie werd verblijd met een verscheidenheid aan impressies, hieronder schotelen we die aan je voor.

KOP

Wat heeft me beziend in januari? Hoe kon ik mezelf zo maar opgeven voor dit avontuur? Zo veel maanden van tevoren lijkt het allemaal eenvoudig, maar op dit moment...

Met windkracht 5 op de kade in Harlingen. Een kano vol met benodigde attributen, onrustig geslapen en een maag als een wastobbe.

Alleen de bikkels varen naar Vlieland, we zien ze halverwege de reis vanaf de veerboot.

Een camping vol met verschillende individuen met als gemeenschappelijke passie: een bootje en de zee.

4 Belgen, enkele echtparen en overige kajakvaarders. Onwennig wordt

hier een geheel van gemaakt. Er wordt kennis gemaakt en een plan getrokken voor de komende ochtend.

Met op de achtergrond de stampende hip-hop muziek en luidruchtige feestgangers van The Great Wide Open, een muziekfestival op Vlieland, doen de meeste kajakkers 's nachts amper een uurtje hun ogen dicht.

Jacqueline van der Veldt

Wat neem ik mee, hoe pak ik in en hoe pakt dat uit op de zaterdag.

Al weken voor het kamp is het spullen verzamelen, tent, matje, slaapzak, pannetje, kookgerei, kleding, thermoskan, E.H.B.O. en ander spul. De informatie van de kampleiding en de tips van de ervaren zeekajakkers zijn leidraad. Een week voor vertrek, proef inpakken. Die proef maakt duidelijk dat de kajak die hoeveelheid niet kan bergen. Op naar de outdoor specialist voor nieuw materiaal, het kleinste tentje dat door het kleine luik kan, een slaapzak met geïntegreerd matje, een 1 persoonspannetje. Daarna nogmaals bekijken wat aan kleding echt nodig is. Een onderbroek, een truitje en wat sokken minder. Opnieuw inpakken en...ruimte over, vooral het minuscule tentje is een winner.

Eenmaal op het kamp snel het nieuwe tentje opgezet en zo hier en daar de opmerking gehoord, nou dat is wel een heel klein tentje. Met een goed gevoel over mijn nieuwe aanwinst begin ik met het uit de kajak halen van de overige spullen. Mijn aanvankelijke succesgevoel smelt snel weg. Waar moet ik alle spullen laten? De kajak gaat immers naar het strand om daar te blijven. Waar moet ik bij slecht weer koffie zetten? Gelukkig was het een week lang droog, mocht ik de spullen stallen in de tent van de buurvrouw en serveerde buurman zo nu en dan een dampend kopje koffie.

Tsja, voor een volgend kamp, toch een groter tentje aanschaffen.

Door Jan.

Maandag: Festivalmuziek en dan ook nog die instructeur...

Om 0.00 uur begint maandag, niemand slaapt, kano's en tenten staan rustig over en om ons heen. Een veld vol. Daar weer om- en doorheen muziek. Een hele nacht doordenderende muziek die branding overstemt. Vreemd begin van een kanokamp. 's Ochtends lachen we om de citaten uit de nacht: "jemig, wat een enorm klein tentje naast die enorme kano", en "nee, op die manier wil ik geen sex". Bij het ontwaken nog steeds festivalmuziek, en om 10 uur blijken op het strand nog flinke versterkers te staan. Met Laurens ingedeeld in een ZV groep, bij, wat steeds meer blijkt, de slechtste instructeur. Waar de ZVE-ers de 11 kwaliteiten van

een goede tochtleider uit hun hoofd moeten leren, leren Laurens en ik feilloos de 9 kwaliteiten van een slechte instructeur. Beste lezer, de meer positieve vaarverslagen zul je van de andere groepen moeten vernemen. De verslagen over fantastische instructeurs, leerzame lessen, geweldige tochten, en de Wals. De vaar-verhalen die Laurens en ik al snel niet meer verdroegen, nog niet vermoedend hoe de examens zouden verlopen. De verhalen over eindeloos X-reddingen oefenen (ai, Jan Zaal, zat je maar bij ons in de groep!), en urenlang naar onverdraaglijk saaie instructie luisteren bespaar ik je maar. Haal je leesplezier vooral uit de details en excessen van de andere groepen. **Door Anoushka.**

Dinsdag: Dominante voorvaarders.

Voort-varende voorvaarders die ook goed achteruit kunnen varen maar op dat moment nog niet te boek staan als zeevaardig voorkomen dat een Zv-groep stranden op een droogvallende zandbank.

Van West-Terschelling terug naar Vlieland is niet ingewikkeld. Kentering omstreeks 12.00 uur, het water loopt weer naar buiten dus we kunnen met de stroom mee terug. Neem 2 trouwe KVV leden die weten wat ze willen. Een hele slimme met een bescheiden stem en met veel

mensenkennis en eentje met iets minder hersenen maar met gevoel voor structuren en stevige stembanden. Maak die voorvaarders en geef ze vooral veel verantwoordelijkheid als het gaat om de koers, het tempo, de sfeer, de achter-vaarders maar laat ze vooral het tijdstip van vertrek bepalen. Daar ging het een mis. Nog even wat theorie lessen in de zon en uiteindelijk een uur te laat vertrokken. De voorvaarders wilden het anders maar ja.....!! Het liep door de juiste koers (180 schreeuw je overigens naar achteren als 1---8---0) met een sisser af. Met 10 centimeter water onder de boot kun je niet meer peddelen en we moesten dus een stuk lopen met de kajaks achter ons aan. Hilariteit in de groep en de voorvaarders dreigden de schuld te krijgen. De al eerder benoemde combinatie van goed ontwikkelde hersenen en stembanden konden dit voorkomen. De tocht kon al snel weer varend worden voortgezet en met de juiste koers kwamen we keurig volgens planning op Vlieland aan.

Leuke ervaring om voorvaarder te zijn en het was uiteindelijk een prachtige dag. Tip voor toekomstige voorvaarders: Wees altijd net iets dominanter dan de groepsleden en de instructeur. **Door Laurens.**

Woensdag; Zeehondensprong

KVU-verhalen over dit kanokamp, bepalen mijn verwachtingen. Aan geen ervan wordt voldaan. Ook in positieve zin niet: geweldig weer, alle dagen kan gevaren worden, branding goed genoeg. En wat een fijne groep (behalve die instructeur dan. Vergeef me dat ik er weer over begin, maar eindelijk kan ik het van me afschrijven!) Deze ochtend brandingvaren, de wind staat goed. De instructeur zelf komt nauwelijks de zee zelfstandig op, en zal even later aanspoelen vrijwel op de strekdam met een groepsgenote. Toch gesurfd.

Terwijl die ochtend meteen duidelijk was: surfen en op de strekdam belanden zijn verboden. De groepsgeenoot voor mij slaat snel om, en zwemmen naar het stand duurt erg lang. Als ik in de achterste branding, wachtend, toch in een snelle achterwaartse surf beland (verboden, maar per ongeluk), sla ik zelf om. 4 maal eskimoteren heeft als resultaat 4 maal bijna rechtop in mijn kano. Naast mijn boot merk ik in het golfdal op mijn tenen te kunnen staan. Dus boot legen, met een zeehondensprong over de kuip duiken (achterdek bezet door reservepeddel), in de branding er weer in, snel weer spatzeil dicht en voet-pompend doorpeddelen. Nooit eerder kreeg ik applaus in de branding, meestal lever je de strijd en het spel met de golven alleen.

Lang leve de ligging van de KVV. De Belgen, Apeldoorners, Overijsselse instructeur en Deventenaren uit onze groep hebben die Mazzel niet. Laurens wel, dus die komt voortaan ook! En Gilbert, en Jacqueline. Zee en Meer en Sloot binnen kanobereik! **Door Anoushka.**

Donderdag: *Aanwakkeren tot NO 6.*

Derde keer alweer op Vlieland. Dit keer geen stormen, geen examenstress, geen hektiek met Spaanse en Duitse deelnemers die voor spraakverwarringen zorgen. Maar gewoon een weekje lekker varen met

perfect weer, een gezellig groepje mensen en een even deskundige als sociale instructeur. Je zou het bijna saai noemen, als het niet zo leuk was.

Donderdag voor de tweede keer de oversteek naar Terschelling gemaakt. Ditmaal rechtstreeks naar het dorpje West-Terschelling, wind N4, oefenend met transitopeilingen, de Brandaris steeds als baken voor ons. Na een voorspoedige overtocht hebben we ruim de tijd om een terrasje te pakken, wat boodschappen te doen en wat rond te kijken. Het lijkt wel vakantie. Op de terugweg maken we een doorsteekje over het wad en stappen dan bij de Vliestroom weer in. De wind is aangewakkerd tot een NO 6 en met de wind mee stuiven we door de golven weer terug naar Vlieland. Het tempo ligt hoog en ik moet flink aanpoten om de groep te kunnen bijhouden. Maar het lukt.

Dan weer het dagelijks ritueel van spullen uitspoelen en ophangen, langzaam uitpellen en ontziltten onder de warme douche, met een pilsje en pinda's nog wat napraten met de groep, aanschuiven aan tafel voor de alweer zeer smakelijke driegangen maaltijd en vervolgens weer plannen maken voor de volgende dag. Nog maar eens naar de wals? Of

liever naar het Posthuis? Of toch gewoon maar wat oefenen met eskimoteren en scullen? Dan schuift onze inval-instructeur voor de volgende dag aan en gaat het al snel over laterale punten, Coreolische krachten en de Ekman laag. En o ja, hij heeft nog een leuke presentatie voor ons over 'Onderdompeling in koud water', willen we die niet zien? Tuurlijk, wij zijn overal voor in. **Door Lies.**

Vrijdag: Examen en verdere kennismaking.

De dag der dagen, voor een deel van de groep praktijk examen, voor een deel een toertocht. Ik mag examen doen, de examenkandidaten om mij heen zijn zenuwachtig en niet zo'n beetje. Ik heb daar geen last van. Ik voelde me gisteravond wel belast, vooraf- en na het theorie examen, vooraf onzeker of ik de inhoud wel voldoende beheerste, tijdens het examen lastige vragen, kon de kaart niet goed lezen, na afloop gesprekken over het examen. Knop om, even inspannen om uit die drukkende sfeer te stappen en het weer gezellig te krijgen. Afijn terug naar de vrijdag, al examinerend eindigen we in het dorpje, met de kajaks op wieltes, wandelen we terug. Nu is de spanning echt om te snijden, volwassenen die zo gespannen bezig zijn met het examen, het is ongezond. Ik heb het er ook druk mee en het vermoeid me. Helaas pakte ik de X redding verkeerd aan (dus geen diploma), ik merkte het door een opmerking van mijn partner en vroeg de examinerator of ik het over mocht moest doen. Nee. Velen knopen daarna een gesprek met me aan over de X redding en ik maar uitleggen, echt vermoeiend. Maar dan de avond, de afsluiting. Ik mag het corvee doen en ben lid van de feestcommissie. Dat vergt nogal wat, maar het brengt nog meer. Het is die avond een geroezemoes van jewelste, er wordt lekker gegeten. In de keuken is het gezellig, we wassen met een paar mensen af. Als de afwas klaar is, is het ver na middernacht, ik was al moe, nu ben ik bek af. Naar bed, morgen om 06.15 uur op, voor het grote avontuur, de oversteek naar Harlingen.

Zaterdag: De terugtocht van Vlieland naar Harlingen op eigen kracht.

Die terugtocht begon met het inpakken van de bagage in de kajak. Kan bagage zwellen was de gedachte nadat ik een kwartier bezig was om de bagage volgens mijn inpaklijstje in de kajak te proppen.

Nee, dat kan niet. Dus vooral gadeslagen hoe de collega vaarders hun boten inpakten. Zij gebruikten allerlei handigheidjes, opvallend was de methode waarbij het leek alsof de bagage die in de

waterdichte zak zat, vacuüm was gezogen. De ervaren inpakkers persten zoveel lucht uit hun bagage, dat als zij de sluiting van de zak dicht doen, de vorm van de inhoud zich aftekent. Dat is andere koek dan veel losse spullen overal tussen duwen met het risico, dat bij lekkage de kleding als spons fungeert.

Afijn alles gestouwd en dan, varen! daar kom ik voor.

Hoe groot is de Waddenzee en hoe klein mijn bootje. Hoe overzichtelijk liggen die boeien daar en wat lastig is het om consequent te weten waar je bent en waarheen te koersen. Duidelijk zijn de weersvoorspellingen en wat snel verandert dit. Hoe duidelijk ligt daar de vaargeul, maar lastig is het anticiperen op veerboot, zeil- en motorschepen. Die varen op onvoorspelbare wijze hun koersen, buiten of in de vaargeul. Mooie golven, matige wind uit het Noord Oosten. Aan de horizon verschijnt een Armada van zeilschepen, de zeilen gebold. Bij nadering van deze vloot, valt de wind weg, en leken de golven als bij toverslag verdwenen. Er wordt 1 kajakvlot gemaakt, we drijven tussen de zeilschepen door, een lunch met vlootshouw. Stroom en wind voeren ons verder richting einddoel. Harlingen komt naderbij en tekent zich tenslotte in haar volle omvang af. In gesloten formatie speren we de laatste vaargeul over en varen de haven van de eindbestemming in.

Eens speelden wat Amsterdamse jochies uren, dagen, vaak gedurende weken bootje met een stuk verdwaalde boomstam of zwaar hout in het Noord~Hollandsch kanaal bij de waterkering in Buiksloot. Ze peddelden

met hun handen en verbeeldden zich avontuurlijke tochten over rivieren en zeeën. Deze dag, vijftig jaar na dato, vaar ik werkelijk over de zee. En weet je, net als toen, dat is genieten! **Door Jan.**

STAART

Achteraf kan je een koe in de kont kijken.

Terugkijkend op deze week denk ik "waar heb ik me zo druk om gemaakt?"

Geweldig les gehad, inspiratie opgedaan voor een heel jaar en leuke mensen ontmoet. Ook veel gezien: verbetering, blijdschap, irritatie, teleurstelling, intimiteit.

Moe en voldaan sta ik bij het strand te kijken naar de mensen die na deze enerverende week ook nog terug varen. Noord 3, ze hebben wind en stroom mee. Goede vaart!

De camping wordt steeds leger, hoe krijg je toch alles weer in die kano?

Terug in Harlingen is het mooi om te zien dat sport verbroedert: er wordt hartelijk afscheid genomen en beloftes gedaan voor wederzien.

Het was een week waar je met een glimlach van oor tot oor aan terug denkt.

Jacqueline van der Veldt

Foto's Gilbert, Hans en Lies.

Kijk voor alle foto's van het NKB Vlieland kamp op:

<http://picasaweb.google.nl/nkbvlieland2009>

Een mens kan zich vergissen.

Vakantieplannen maken staat voor voorpret, maar ook voor keuzes maken en twijfel daarover.

We hadden al besloten dat we dit jaar eens naar Noorwegen zouden gaan, omdat we daar zoveel enthousiaste verhalen over hadden gehoord. Maar toen stonden we nog voor de keuze: wel kano's mee of geen kano's mee?

Nu houden we ook van "travel light" dus kozen we ervoor om zonder boten op het dak te gaan rijden. Lekker makkelijk en veiliger ook.

Kijk, dat was dus een vergissing! De drie weken die volgden stonden we talloze malen voor

de meest fantastische meren en fjorden, in romantische haventjes op gladde rotsen met uitzicht over een uitgestrekte scherenkust met de verzuchting:

***Hadden we nu
maar de kajaks
bij ons!!***

In mijn achterhoofd had ik steeds de gedachte dat we wel in de gelegenheid zouden zijn om ergens iets te huren, maar die mogelijkheid deed zich niet voor en het is gebleven bij een boottochtje in de omgeving van Kristiansand omdat we toch tenminste één keer dit prachtige land vanuit zee wilden aanschouwen.

Overigens bleken alle enthousiaste verhalen geenszins overdreven te zijn, zodat we evengoed hebben genoten van deze reis, daar niet van...

Toch een leuk kanoavontuur beleefd: We waren getuigen van de jaarlijkse kanorace van Brekkestø, een heel gezellig evenement. De sfeer is ongedwongen, iedereen is erbij betrokken en de deelnemers komen uit de verre omtrek. Wij hadden een prachtig plekje gevonden, op een aanlegsteiger aan de kop van het haventje. Een bijzonder detail: de kanovereniging daar is tevens de plaatselijke zangvereniging! Zou het niet erg leuk zijn om volgend jaar met een aantal leden van de KVV aan dit evenement deel te nemen?

Ook op andere plekken kwamen we bewijzen tegen dat de kanosport in Noorwegen springlevend is, kijk maar naar bijgaande foto's.

Henk Hoogerwerf

P.S. Ongeveer in dezelfde periode heeft René van der Zwan wel een geweldige tocht gemaakt langs de zuidkust van Noorwegen.

Met zeekajaks in Noorwegen

Tiny en ik gaan in de zomervakantie al jaren naar Noorwegen. Door de jaren heen is het zo gegroeid dat we tegenwoordig met een rugzak de bergen ingaan voor een trektocht van zo'n 15 dagen en dan voldoende eten meenemen voor de hele tocht. Alles wat we nodig hebben dragen we op onze rug en water scheppen we uit een beekje, zodat we de hele tocht ver weg van de bewoonde wereld kunnen en willen blijven. Heerlijk vinden we dat: om weer voor een jaar bij te tanken.

Dit jaar zijn we weer naar Noorwegen geweest: uiteraard met voor 15 dagen eten mee, maar dit keer met zeekajaks.

Dat komt zo: In al die jaren hebben we aardig Noors leren spreken en lezen. Zodoende heb ik me geabonneerd op een Noors kajaktijdschrift. Een tijdje geleden las ik daarin dat Lars Verken een boek heeft

geschreven over zeekajakken in Vest Agder (Zuid Noorwegen). In dat boek heeft hij veel eilanden beschreven en aangegeven waar je een plekje kunt vinden om de tent op te zetten. Bovendien stonden er allemaal mooie foto's in. Uiteindelijk was dit boek de aanleiding om dit keer per kajak te zwerven.

Achteraf gezien is dit boek goud waard, want we weten nu dat als je elke dag weer een plek voor de tent moet gaan zoeken op al die steenachtige eilanden, je wel al vroeg in de middag mag beginnen met zoeken als je in de avond wilt slapen. Het kan je erg tegenzitten. Dankzij het boek kan je alles veel beter plannen en heb je tijd over voor leuke dingen zoals peddelen.

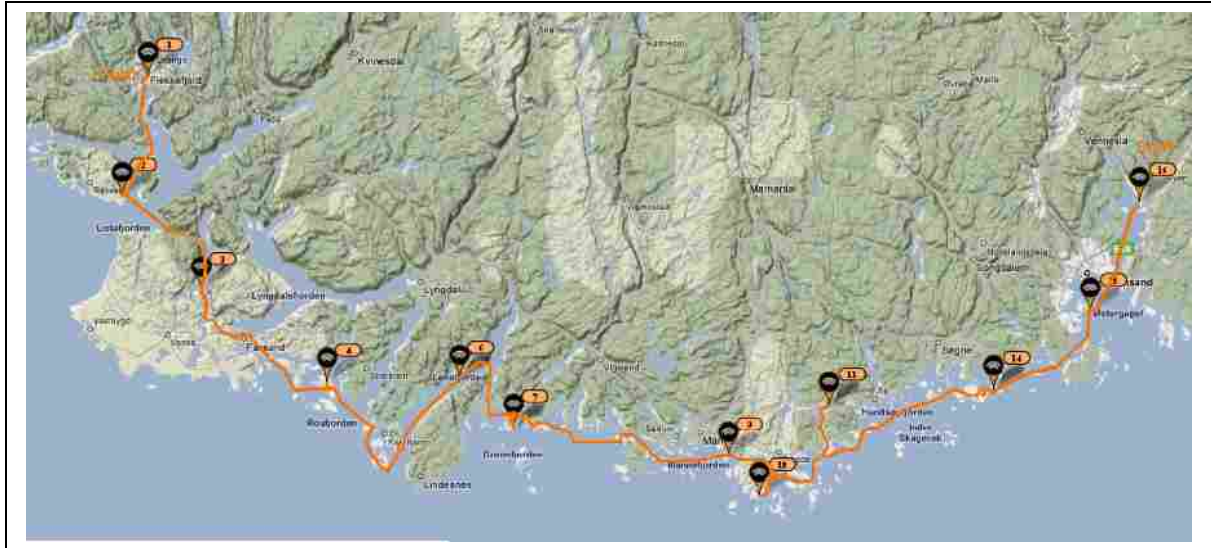
Eerst reden we met de auto naar Hirtshals in het puntje van Denemarken en namen daar de veerboot naar Kristiansand. De auto ging mee omdat we in de derde week van de vakantie dan makkelijker wat in de omgeving konden rondkijken. Maar als je een kajaktocht zou maken met als doel ook weer in Kristiansand te eindigen, zou je zelfs de auto in Denemarken kunnen achterlaten.

Wij dus niet, al was het maar omdat we geen idee hadden hoe ver we zouden komen, laat staan of we naar Kristiansand zouden terugvaren. Naast het vliegveld Kjevik bij Kristiansand vonden we mooi instapzandstrand waar we met de auto dichtbij konden komen. De auto konden we daarna op de parkeerplaats van het vliegveld parkeren.

Tot zover de voorgeschiedenis en verder met het varen en het landschap.

We begonnen onze tocht dus iets ten noorden van Kristiansand en voeren in westelijke richting om de zuidkant van Noorwegen, met Flekkefjord als eindpunt. Een gebied met veel eilanden voor de kust en daarom interessant voor kajakkers

Onze route zag er als volgt uit (de markeringen zijn de overnachtingsplekken):

In het begin waren zowel het vaste land en de eilanden voor de kust vrij laag en gevormd uit mooi afgeronde stenen.

Soms kan je achter de eilanden langs varen en ben je beschermd voor de zeedeining als je dat wilt. Maar soms ook zijn er geen eilanden en heb je trajecten waar de zeedeining ongestoord kan binnenrollen.

Het navigeren is zo op het oog lastig omdat je niet alle eilanden aan de horizon van elkaar kunt onderscheiden. Maar door bij elke koerswijziging met het plaatkompas te bepalen wat de volgende koers moest zijn naar de punt van een eiland of ander markant punt, viel het navigeren me erg mee. Een GPS hadden we wel bij ons, maar alleen voor moeilijke gevallen zoals bijvoorbeeld bij matig zicht.

Omdat Tiny nog niet zo vaak op zee had gevaren, hadden we een wind van 8-10m/s (Ca. 4-5Bft) als limiet gesteld. Bij meer wind zouden we niet varen.

Om te kunnen plannen wanneer we wel of niet zouden varen en niet voor verrassingen door het weer te komen staan, hadden we veel voorbereidingen gedaan om aan een betrouwbaar weerbericht te komen. En ook had ik een geïnteresseerde collega bereid gevonden me elke dag een SMS te sturen met de lokale 4-daags-weersverwachting. Zelf konden we ook de dagelijkse verwachting op het uur nauwkeurig met de GSM (vaak dekking genoeg) opvragen bij www.yr.no. Perfect!

Dus de open trajecten, waar we niet in de luwte van eilanden konden varen, waren met al die informatie goed te plannen. We konden of wachten of we konden op een dag wat extra door halen om het traject al achter ons te hebben gelaten als er sterke wind was voorspeld voor de dag erna.

We merkten al snel dat onze limiet voor de windsterkte nog zo gek niet gekozen was want met de wind, die overwegend uit het westen kwam, ontstond al snel een aardige klotsbak als er een zeedeining van 80-100cm haaks op de windgolven kwam binnenrollen.

Tegen de tijd dat we het beruchte Lindesnes zouden rondreizen was er een storm van 10Bft voorspeld. Blijkbaar is het weer in die omgeving vaker aan de ruige kant want de Vikingen hadden ooit al een kanaal bij Spangereid naar een fjord toe gegraven om zo Lindesnes binnendoor te passeren en geen dagen te hoeven wachten op beter weer. Een jaar of 4 geleden hebben de Noren voor kleine pleziervaart weer zo'n kanaal op die plek gegraven. En nu snappen jullie het natuurlijk al: bij deze stormwaarschuwing gingen wij ook lekker binnendoor via het kanaal en zochten een eiland in het fjord om de storm uit te zitten. Voor de tent hadden we rekening gehouden met de verwachte westelijk windrichting. Toen de storm om 23.00h uitbrak bleek direct dat de windrichting door het fjord en de rotsen op ons eiland, plaatselijk was omgebogen naar zuid. Daardoor kreeg onze tent nu de volle laag. Dat vond de tent niet fijn (wij ook niet trouwens) en na 3 uur de wind te hebben getrotseerd, hebben we de tent om 2.00h verplaatst naar een meer beschutte plek. Dat was een hele operatie in het stikdonker, maar de volgende dag hoefden we toch niet te varen ivm de storm. We hadden dus tijd genoeg alles te drogen en weer uit te rusten.

Weer een dag later was het windstil en gleden we het fjord aan de andere kant weer uit. Het landschap dat we daar zien, is veel hoger en veel ruiger met minder ronde rotsen.

Hierdoor kunnen we zelfs af en toe drinkwater tappen uit kleine watervalletjes die nu van de rotsen in zee plonsen. Wat ook opvalt is dat er hier ten oosten van Lindesnes wat minder bootjes rondvaren. Noren doen op zee niets liever dan in een speedbootje over golven te stuiteren. Vlakbij Kristiansand zagen we regelmatig bootjes. De andere kant van Kristiansand, meer richting Oslo, schijnt het in de zomervakantie heel erg druk te zijn en "kan je over de bootjes lopen". Hier bij ons nu gelukkig niet.

We vervolgende onze tocht en als het na een paar dagen weer harder gaat waaien kunnen we ook niet langs weer zo'n markant punt: Lista. (Het lijkt wel een 3 of 4-daagse cyclus waarin het weer telkens verandert van windstil naar veel wind en weer terug.) Maar ook hier is weer een escape mogelijk en we varen nu bij Farsund een smal fjord in.

De wind zou dit keer Oost-6Bft worden en vlak voor Farsund is de wind inmiddels op sterkte en krijgen we wind-tegen-stroom van het leeglopende fjord en daardoor toch nog even flink wat golfslag.

Het fjord is verder prachtig en we varen langs steile, begroeide bergen. Het fjord loopt wel dood, maar dat wisten we. De truc is dat we aan het

eind weer naar zee kunnen klunen: met de kajaks op de kajakkarretjes via een weggetje van 1,5 km.

Overigens, over stroom gesproken: er staat vrijwel geen stroom langs de hele zuidkust van Noorwegen. Ja toch, er staat ca. 1-2 knoop en die staat meestal naar het westen toe; ongeachte het getij. Alleen de wind kan de stroomrichting wat beïnvloeden zodat bij westerstorm de stroom naar het oosten kan lopen. Maar behalve bij de monding van het fjord bij Farsund hebben we onze hele tocht niets van stroom gemerkt.

Het einde van de reis komt zo langzamerhand in zicht want we hebben voor nog maar een paar dagen eten. Een paar dagen geleden hadden we bedacht dat we naar Flekkefjord zouden varen. Die plaats ligt namelijk aan de doorgaande weg naar Kristiansand en waarschijnlijk heb je daar vandaan dus een goede busverbinding, zo hadden we aangenomen. Ja want nu moeten we de kajaks en de auto weer bij elkaar zien te brengen. Op de overzichtskaart hadden we gezien dat er bij Flekkefjord een camping moest zijn: om te dienen als stalling voor de tent en kajaks terwijl we de auto gingen halen. Maar ter plaatse gekomen bleek dat we dat ruim moesten zien want er lag in ieder geval geen camping aan het water, laat staan op kluunbare afstand. Dus bedachten we ter plekke een alternatief plan: we vroegen bij de plaatselijke kanovereniging toestemming of we onze kajaks daar konden parkeren. Dat mocht natuurlijk, maar toen ik in mijn onschuld vroeg hoe we er dan 's-avonds, als we de auto hadden opgehaald weer bij konden komen om ze mee te nemen keek men me wat niet-begrijpend aan. Ik nam aan dat de boel 's-nachts op slot ging. Maar nee, de kajaks daar liggen gewoon buiten op stellingen in een steeg tussen het clubgebouw en de burens. Allemaal dure wedstrijd-kajaks en nooit heeft men last gehad van diefstal of andere ongein. Geweldig, wat een land!

René

Gezeiteneinfluss

(Van Osterscheps naar Leer)

Negen jaar geleden had ik een paar maanden verlof, waarvan ik één week gebruikte om met m'n dochter in de Eiffel te lopen. Vijf jaar geleden was mijn verlof iets minder lang, maar een week met dochterlief lopen zat er gelukkig wel weer in, weer in Duitsland.

En nu ik langzaam kan wennen aan mijn grote verlof kwam van haar de vraag "Pap, gaan we nog een keer samen weg?"

Tja, als intussen royaal 60+-er zijn er wat slijtageverschijnselen, lopen met een zware rugzak is helaas erg onverstandig geworden, en nu Femke jonge moeder is, is een weekje weg ook te veel.

We maken er een twee-daagse van.

Varen dus, en om het simpel te houden en reistijd te beperken starten we gewoon, bijna om de hoek van ons vakantiehuis in Noord-Duitsland. De twee-persoons kajak van Kasper en mij kan net op het dak van de auto, de chauffeur wordt ontboden, en daar gaan we!

Iets zuidelijk van Bad Zwischenahn (Ooit van gehoord? 't Is een aardig stadje in Ostfriesland) stroomt de Aue. 's Zomers is dat stromen volgens de waterkaart wat twijfelachtig door dichte begroeiing, maar een paar

dagen regen vlak voor ons tochtje geeft net dat beetje extra water dat we nodig hebben.

Zoals wel vaker gebeurt merk je pas bij het laden van de kajak wat je nu weer vergeten bent: de tentharingen. We vertrouwen er op dat de oplossing zich wel zal aandienen.

Met hulp van de chauffeur en alweer een vriendelijke Ostfries laten we de kajak zo'n twee meter zakken, akelig dicht langs een stenen muurtje, AAAIii, iets te dicht geloof ik.

Maar we zitten! En meteen na het uitzwaaien door de chauffeur genieten we van het bos om ons heen. De kaart laat zien dat er geen bos is, maar vanuit een kajak heb je maar een dun strookje bomen nodig voor die prettige illusie.

Na een paar kilometer valt ons de strook slib op langs de kant, alsof de waterstand een paar dagen geleden of zo hoger was. Ach, met die dagen regen die we net hebben gehad is dat wel logisch, het is natuurlijk al aan het zakken. Met de stroom valt het best mee, een bescheiden maar prettige 0,5 m/s schat ik, toch weer één knoop mee. Ik vaar voor het eerst als kapitein op deze boot, en meteen ook maar als stuurman.

Dat valt niet mee, het riviertje kronkelt, wij doen daar nog wat extra bochtjes bij. Het landschap is intussen veranderd van bosachtig, naar wat meer parkachtig met keurig gemaaide weiltes, en later nog meer open met heftig wuivend graan achter de bomen.

De slib- en slikranden worden wat hoger en breder als de Aue overgaat in het Godensholter Tief, later het Nordloher Tief en het Barßeler Tief. Nog steeds hetzelfde veenriviertje, maar met de namen ervan kan elk dorp of stadje geëerd worden.

(Oh ja, die tentharingen: Bij de benzinepomp in Godensholt vinden ze nog een doos met 15 spijkers van 20 cm, wat liggen we daarna lekker stabiel!)

Vanaf Barßel wordt de rivier breed, blijft gelukkig nog wel stromen. Langzaam aan besef ik dat die stroming niks te maken heeft met de afvoer van regenwater, iets beter turend op de kaart zie ik ergens het woord *Gezeiteneinfluss* staan. Dus toch! Als we zo doorgaan stomen we zo via de Ems en Dollard de Waddenzee op!

Vorbij Barßel moet zelfs deze kajak rekening gaan houden met de vaargeul, en als ik dat overdreven vind en een groene boei links wil passeren om de bocht af te snijden, zitten we gewoon doodgewoon vast. Tegen de tijd dat Femke moe begint te worden komen we bij de camping (400 meter met kano-karretje).

We worden verwelkomd door een ehh, een ehh laten we het een stevige Duitse kajaker noemen, die keurig met een getijdentabel komt aanzetten. Hurrah! Morgen om 10 uur meteen weer stroom mee, dat wordt een record-tochtje, zeker als we ons nu te goed doen aan Bratwurst, Pommes und Bier.

's Nachts heftig onweer, 's morgens harde wind, helaas uit het westen. Dat wordt geen recordtochtje. De hele dag waait 't hard, het regent af en toe, de stroom wordt na een paar uur natuurlijk ook al minder.

We zitten nu op iets groter water, zo'n 30 meter breed is het riviertje dat hier de Jümme heet.

Bij het pontje waar de Jümme over gaat in de Leda kunnen we genieten van een uitgebreide lunch, met lekker veel vis. We hopen er weer tegen te kunnen, maar we blijken iets te lang te hebben gezeten, het is vrijwel doodtij, en de wind doet nog steeds niet gezellig mee met ons.

't Is nog maar een paar kilometer naar Leer, waar ik de Ems wil oversteken. We doen er te lang over, en vlak voor Leer begint de vloed op te komen. Tergend langzaam komen we onder de stormvloedkering door, met centimeters per slag tegen de storm in. Van mijn plannetje om even te kijken hoe we de haven van Leer in kunnen gaan, komt niks. De laatste meters zijn zwaar, de helpende hand die ons vanaf een jacht wordt geboden bij het aanleggen is zeer welkom.

"Ik heb het gehad!" vindt Fem. Daar kan ik me wel in vinden.

Telefoon, auto met chauffeur, we zijn zo weer thuis.

De oogst van deze tocht:

IJsvogeltje, beverrat, verrassende landschappen, goede gesprekken tussen vader en dochter, en ook nog wat nieuwe inzichten in getijdenriviertjes. **Dick**

**WITTE
UITGEEST BV**

LOODGIETERS - CENTRALE VERWARMING

Al ruim 70 jaar "Hoogrendement"

Middelweg 46 - 48   Tel. 0251 - 312490
1911 EH Uitgeest   Fax 0251 - 320315

Amsterdamse Grachten

15 november 2009

De beste periode om door de Amsterdamse grachten te varen is van november tot maart. Je kunt je aan de gevels van de gebouwen vergapen en de drukte op het water valt mee. Als de weersomstandigheden het toelaten gaan we het IJ op om de bedrijvigheid daar te aanschouwen.

In 2008 was de functie van het water het centrale thema. Dit jaar is de werktitel "Kerken & werken". Geen diepgaande beschouwingen maar met een lichte toets worden wat wetenswaardigheden over je uitgestort die je altijd al had willen weten. Zodat je thuis kunt verhalen over een ijsbreker in Amsterdam. Of waarom de Nieuwe Kerk zo nieuw niet is. Over stallen in de stad en over mijn oma.

We vertrekken vanaf de loods om 9:30 uur naar een roeivereniging aan de Amstel in Amsterdam. Na koffie (met appeltaart?) bereiken we stroomafwaarts varende de grachten van de hoofdstad.

Deze tocht is niet voor iedereen geschikt. Enige oefening is wel vereist. De route wordt pas later vastgesteld omdat er momenteel veel werkzaamheden in de stad plaatsvinden (Noord-Zuidlijn). Gestreefd wordt naar een afstand van circa 20 kilometer. Ter vergelijking dat is een rondje Spijkerboor. De vaartijd zal dan ongeveer vier uur bedragen. Op het IJ kunnen de omstandigheden lastig zijn. Het water is al behoorlijk koud zijn. (Rollen in de grachten wordt overigens afgeraden.) Twijfel je of je mee kunt, schroom niet en schiet me even aan.

De inschrijving sluit op 8 november Geef je op via de website of het inschrijfformulier in de loods. Vermeld je telefoonnummer en het aantal kajaks dat je eventueel op je auto wilt vervoeren. Neem even contact met me op als je meer wilt weten of wensen of suggesties hebt.

Gilbert

20 september Barbecue (en varen!)

Van uitstel komt geen afstel; op 20 september vindt de jaarlijkse barbecue plaats. Noteer deze dag in uw agenda. Dan zorgen wij ervoor dat er rond 17.00 uur weer een hapje en een drankje voor u gereed staat. Aanmelden voor de barbecue kunt u via de website, op de lijst in de loods of bij Annet (amduin@gmail.com), het liefst vóór 13 september. Vermeldt er even bij of u de voorkeur geeft aan vlees of vis. Er zal een bescheiden bijdrage worden gevraagd (vlees € 8,50 en vis € 12,00). Voor uw kinderen zijn er frikadellen en hamburgers (gratis), maar u kunt natuurlijk ook een extra pakket bestellen.

We hopen natuurlijk dat we lekker buiten kunnen zitten, maar ook bij slecht weer gaat het gewoon door.

Voorafgaand aan de barbecue zal een vaartocht worden gehouden (Driehuis-De Rijp). Laat even weten of u mee vaart met deze tocht. Nadere gegevens over de tocht volgen.

Eigenlijk te verwarrend voor een doorsnee kajaker. Het wegzeilende Paard van Marken;

Het is halfweg februari.

Men bevare een voormalige zee, nu een meer.

Zie daar de kronkelige dijken van weleer.

Op naar het Paard van Marken.

Zo vaar ik 30 graden maar vaker 60, dat laatste is flink oostelijk vanuit Durgerdam bezien.

Sinds wanneer ligt Marken voor Lelystad mijmer ik?

Waternevel, de zon doet haar best, flauwtjes en prettig, is het al Lente?

De kajakgroep waaiert maximaal uit, mijn god wat kan KVVU waaiëren!

Een vrachtschip kan daar makkelijk tussen door, en als ik zeg makkelijk, dan bedoel ik makkelijk. Sterker, als dat nodig is, dan kunnen veel vrachtschepen tussen de vrije slagorde van KVVU doorvaren.

We zijn er nog steeds niet, we zien het nog steeds niet, dat legendarisch paard van Marken, die trotse eeuwen oude vuurtoren.

Daar...de scherpe ogen van Anoushka zien het paard. Wieger en ik, helaas wij, zien het niet.

Maar dan!...ik meen,... is dat paard wit? Ja is het antwoord, nu zie ik het ook, trots en fier als een kaars steekt het doel felwit in de lucht.

En dan is de vreugde compleet, Wieger meldt; nu zie ik het ook, het zeilt weg in Oostelijke richting.
En toch, we zijn gearriveerd.

Culinair kajakken.

Na aanlanding bij het paard, nemen we plaats op een plek in de luwte van een boetje. Heet water en allerlei sterk geurende oplosmiddelen worden gemengd. Maar dan, Chris onze vaarleider van de Waaltocht, tovert een notentaart uit zijn kajak. Een oersterke kerel die Chris, hij vervoert de zelf gebakken notentaart met 1 hand, dat zegt genoeg over zijn fysieke kwaliteiten. Een eerlijke, ovenheerlijke notentaart. Nadat de taart vrij gemaakt is van hinderlijk verpakkingsmateriaal, begint het logistieke- dus wiskundige verdelingsproces. René zit er kort op, als grootste energieverbrander weet hij als geen ander hoe belangrijk het is dat ieder zijn deel krijgt. Het mes blijkt scherp genoeg (zelfgebakken en ook nog eens eigen notenteelt).

De notentaart is ovenheerlijk, dat is de unanieme mening. En toch zit er, voordat men het weet, een problematisch kantje aan. Want...

Op tafel staat nog 1 puntje van die ovenheerlijke taart. En dat geeft toch zo zijn overwegingen. Voor wie is dat puntje, want jullie weten, lekker smaakt naar meer.

De ogen zijn gericht op het puntje, het puntje wordt niet groter, maar .....wel steeds lekkerder. Gelukkig vallen de verlossende woorden.

Is er iemand die dit stukje wil? De gesprekken vallen even stil. En dan de verlossende zin, Nee, dan neem ik het , het probleemoplossend vermogen van de gemiddelde KVVU-er kent geen grenzen.

Geen innemen zonder afscheiden.

Nadat de eerste kajaks aan het kleine witte schelpenstrand zijn aan gemeerd, word de eerste kruisrits al open getrokken. Vrolijk klettert de urine op het helder water, het manneke KVVU staat er misschien zelf ook versteld van hoeveel schuim je met zo'n actie kan genereren. En niet alleen hij, de Nordic wandelaars op het schelpenpad kijken geboeid. Wat nu? Lawaai! in het riet, krakeenden vliegen verstoord op, waarom? Zo gauw schrikken ze niet. Een mens in een droogpak dat hebben de eenden ooit wel eens gezien, maar als daar water uitklettert. Dan zoekt een reguliere krakeend, graag een ander plekje.

Het paard is een geliefd plekje. Vele mensen, ook Markers wandelen daarheen. Zoveel, dat een plascabine nodig is. Keurig staat die daar, op een landje bij een bruggetje, idyllisch. Daarheen komen ook KVVU'ers, maar wat zijn die

verschillend. De eerste pelt al zijn kleding uit, treedt in cabine en doet een plasje (geen kruisrits waarschijnlijk). De ander, heeft aversie tegen plastic, en toch overwint hij zichzelf, stapt resoluut naar binnen. Stormt naar buiten en zegt; dan maar lekker buiten. De kruisrits zipt en vrolijk klettert het water tegen de ijzeren veeafscheiding. Gelukkig staat er vandaag geen stroom op! #!^&*^^*!

Autochtonen, die weten waar het echt om draait.

Weljaaaaahh, die het echt lak aan 60 euro boete, da,s noh een echte wildplasser.

Tsja lezers, als een echte autochtone Markense dat zegt, dan geloof ik dat op slag. Wat een talenten hebben we in de KVVU, vindt u ook niet?

Bij dat laatste denk ik natuurlijk aan de notentaartbakker maar vooral aan een lid, die regelt dat we met zijn allen daadwerkelijk op pad gaan, dat is de katalysator voor deze mooie dag, een dag die de ziel beroert.

Jan Zaal

VAARKALENDER tweede helft 2009

Zon 7 Jun.	Rondje Noorder Haaks. (niveau Zeevaardigheid)	Wieger
Zon 21 Jun.	Westzaner veld.	Erik
6-13 Sep.	NKB Vlieland kamp	
Zon. 20 Sep.	Driehuis -De Rijk	Dick
24-27 Sep.	Afvaart de Waal. (niveau Zeevaardigheid). Vertrek naar instaplaats Vrijdag avond.	Rob
17-18 Oct.	Schiermonnikoog- Simonszand (niveau Zeevaardigheid) Kamperen op camping of wild. Karretje meenemen.	Rob
Zon.1 Nov.	Westeinder- en Kager plassen	Dick
Zon 15 Nov.	Amsterdam. (zie blz 22 van deze krant)	Gilbert

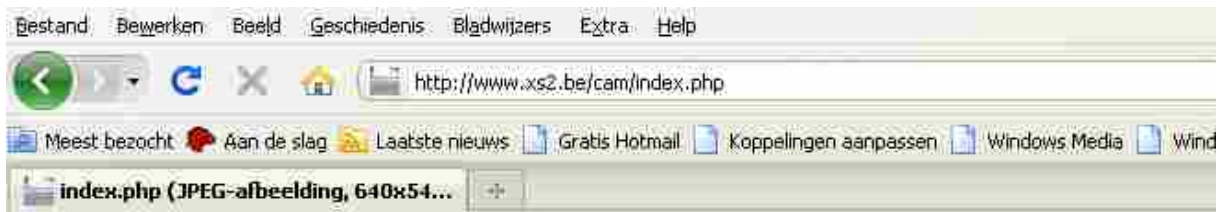
Tochtverslag tweede nachttocht 22 mei 2009

De eerste nachttocht, eind april, was ik op vakantie, dus toen er nog een mogelijkheid kwam wilde ik dat niet missen. Onder leiding van Peter en samen met Leo en Corrie, Chris, Erik en Jurgen gingen we laat in de avond te water. Allemaal een olielamp op het achterdek met tape vastgezet. Alleen Erik scheen vooruit met een koplamp. We gingen voor de wind het meer over en ik merkte al snel dat het extra laagje kleding in ieder geval voor de heenweg overbodig was. De voorspelde afkoeling van de lucht had nog niet ingezet en in de walm van de olielampjes gingen we richting De Woude. Gelukkig kregen we in het kanaal wat meer wind om onze kop, dat vaart toch wel een stuk lekkerder. In De Woude werden we hartelijk ontvangen. Peter had geregeld dat ze speciaal voor ons open zouden blijven. De een aan het bier of wijn, de ander aan de thee, de volgende nam een punt appeltaart. Tja, wat kun je allemaal nuttigen midden in de nacht tijdens een kanotocht. Na de sterke verhalen en versterking van de inwendige mens, kropen we na anderhalf uur weer in onze kano's om tegen de wind in de calorieën te verbranden. De olielampjes gaven het helaas al snel 1 voor 1 op. Ze stonden misschien iets te zuinig afgesteld voor deze wind. En dus gingen de knipperlichten op de boten en zwemvesten aan. In Uitgeest de boten droog gemaakt en toen naar huis. Om half drie stapte ik binnen in een donker huis. Ach, er zullen mensen zijn die ons voor gek verklaren. Henk heeft altijd een mooie slotzin voor een tochtverslag en hij heeft gelijk. Hij was er alleen zelf deze keer niet bij. Peter, bedankt voor de organisatie en op naar de volgende tocht.

Hans de Waard

Kopij 2009 inleveren voor:

4 december

Castricumse Reddingsbrigade
De Strandlopers

Wist je dat wij (KVU branding fanaten) gewoon te zien zijn in de branding? Op het beeldscherm. Gewoon kijken tijdens een croissantje met koffie op de zondagochtend.....

Kajakfahrer aus Seenot gerettet

51-jähriger Mann zeigte sich nach Rettung uneinsichtig.

Borkum. Einen 51-jährigen, niederländischen Mann mit einem Seekajak haben die Seenotretter der Station Borkum am Dienstagabend aus akuter Lebensgefahr gerettet. Nur einem glücklichen Umstand sei es zu verdanken gewesen, dass die Notlage des Mannes bemerkt wurde.

Angler hatten gegen 19.30 Uhr vor Borkum im Fahrwasser Fischerbalje Schreie gehört und ein im Wasser treibendes Seekajak ausgemacht. Die sofort alarmierte Besatzung des Seenotkreuzers „Alfried Krupp“ der Deutschen Gesellschaft zur Rettung Schiffbrüchiger (DGzRS) setzte ihr Tochterboot „Glückauf“ aus und fand wenig später einen Mann in der Nähe des gekenterten Kajaks. Er wurde vom Tochterboot aufgenommen und sein Kajak im Schlepp mit in den Hafen gebracht.

Wie sich herausstellt war der Niederländer an diesem Tag bereits von Lauwersoog nach Borkum gepaddelt war. Er hatte erst kurz vor der Kenterung den Hafen Borkum verlassen, um in das zehn Seemeilen (et-

wa 18 Kilometer) entfernte Eemshaven zu paddeln. Die Seenotretter kommentierten diese Kajaktour mit Fassungslosigkeit. Das Seerevier um Borkum ist bekannt für seine starken Strömungen mit entsprechend rauem Seegang auch bei wenig Wind. Zudem hätte der Mann breite Schifffahrtswege queren müssen, die von zahlreichen Fahrzeugen der Großschifffahrt genutzt werden. „Ein Seekajak gibt weder ein Radarecho ab, noch wären Schiffsführer bei Sichtkontakt in der Lage gewesen, ihr Fahrzeug rechtzeitig aufzustoßen“, so die Seenotretter.

Bereits unmittelbar nach Verlassen des Hafens hatte der Kajakfahrer in der Fischerbalje zunächst ein Paddel verloren und war dann gekentert. Bei der bereits eingesetzten ablaufenden Tide wäre er unweigerlich aufs offene Meer vertrieben worden. Der Mann selbst zeigte sich auch nach seiner Rettung uneinsichtig.

Die Besatzung des Seenotkreuzers bat ein niederländisches Lotsenboot um Hilfe. Dieses verfrachtete den Mann mit seinem Kajak zurück in sein Heimatland.

Sonntagsblatt 16/08/09

Dick maakt ons attent op een artikeltje in een Duits huis aan huis blad. Hebben we over deze man al eens niet eerder iets gelezen....?